

опълченски дружини, изпратили го на Столѣтова. Самичекъ кметътъ отъ Самара, Кожевниковъ, заедно съ двама общински членове, се явиха чакъ въ Плоещъ да предадатъ хубавото знаме, преди българитѣ да заминатъ за България.

На 5 май пристигна самарскиятъ кметъ съ знамето. Наредиха, знамето да се освети и предаде тържествено. Като се научиха околнитѣ българи отъ села и градове изъ Румъния и Бесарабия, че на опълченцитѣ ще се предаде ново знаме, тѣ съ кола, съ коне, пешъ се стекоха отвсѣкжде за тържеството. Жени, старци, деца — всички се наредиха на полето около опълченцитѣ и съ широко отворени очи гледаха що ще става.

Тържеството стана на 6-и май. То е паметно за всѣки българинъ.

Полето гъмжи и ечи отъ българи. Тъкмо часа по 2 следъ пладне опълченцитѣ по дружини, съ музики на чело, излизатъ на полето и се нареждатъ въ четирижгълникъ. Посрѣдъ четирижгълника стоеше духовенството, а до него офицери, князе, чужди министри и чиновници отъ Букурещъ. Дава се знакъ, че молебеньтъ ще започне. Народътъ се приближава до само опълченцитѣ. Чува се заповѣдъ: мирно! Пристига главнокомандващиятъ Николай Николаевичъ, синъ му Николай много други князе и офицери. Великиятъ князь обикаля опълченцитѣ и ги поздравлява. Полето гръмва отъ ура и музики.

Дава се втора заповѣдъ: на молитва! Шапкитѣ долу!

Духовенството извършва молебень. Самарскиятъ кметъ Кожевниковъ разгъва знамето и го слага на масата за осветяване. Знамето е ново и хубаво изработено отъ скъпи платове: бѣлъ, синъ и аленъ. По краищата се люлѣятъ златни ресни и лѣнти. Отъ едната страна на знамето е вшитъ черъ кръстъ съ златна сърма, съ образа *св. Богородица*, а отъ другата страна на знамето сж изобразени *св. Кирилъ и Методий*. При знамето се сложи